

ENTER

나
노
마
신

1

나 노 마 신

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

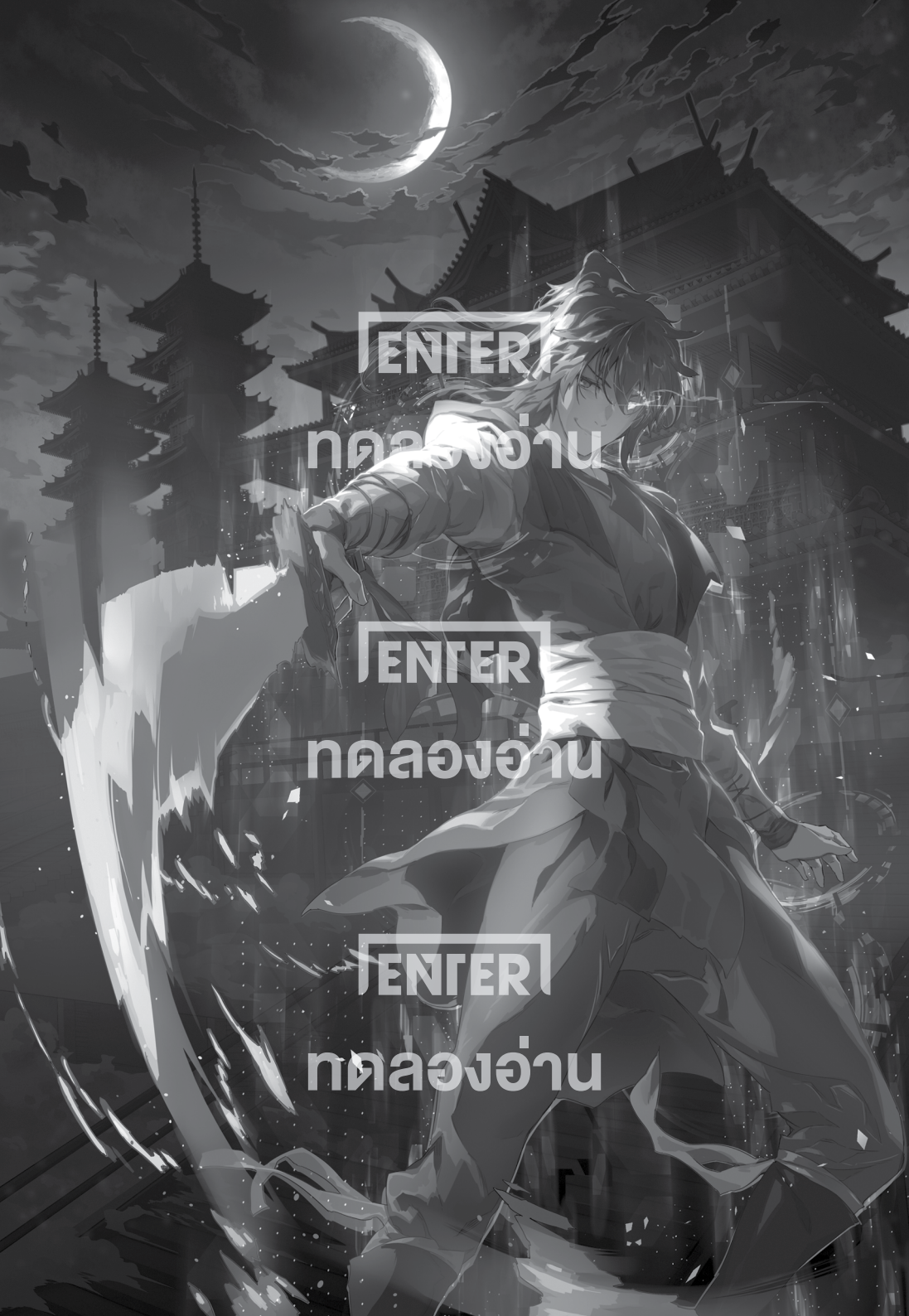
ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลายปีที่ผ่านมาเอ็นเธอร์ปู้คส์ได้นำนวนิยายกำลังภายในหลากหลายเรื่องหลายรสมาเสิร์ฟนักอ่านทุกท่าน มีทั้งเรื่องที่เข้มข้นจนวางไม่ลงหรือเรื่องที่เรียกเสียงหัวเราะได้ตลอดทั้งเล่ม ทว่าครั้งนี้เราขอนำเสนอรสชาติที่แตกต่างออกไป ซึ่งรับรองว่าจะไม่เหมือนเรื่องไหนที่ผ่านมาอย่างแน่นอน เพราะนี่คือ 'นาโนมาชิน' นิยายแนวกำลังภายในจากเกาหลีใต้ ซึ่งขอบอกเลยว่าไม่ธรรมดา เพราะ 'ซอนยอฮุน' พระเอกของเราเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่ได้รับเทคโนโลยีนาโนแมชชีนมาจากโลกอนาคต! และด้วยวิทยาการที่ก้าวล้ำยุคสมัยนี้ทำให้เขาหายมั่นว่าต้องเก่งกาจเหนือใครให้ได้ ซึ่งเรื่องนี้ยังเป็นที่นิยมจนได้รับการดัดแปลงเป็นเว็บตูนมาแล้ว!

เรื่องราวจะสนุกน่าติดตามแค่ไหน ถ้าออกไปอ่านหาว่าพูดเกินจริงเอาเป็นว่าขอเชิญทุกท่านเข้าสู่โลกของ 'นาโนมาชิน' กันเลยดีกว่า

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

'อันจุรงวอลยา' เจ้าของผลงานแนวกำลังภายในเรื่องดังของเกาหลีใต้ 'ได้รับความสนใจจากนักอ่านจนถูกยกให้เป็น 'ผู้เชี่ยวชาญด้านกำลังภายใน' ด้วยปณิธานที่อยากสร้างสรรค์ผลงานให้คนที่ไม่เคยอ่านแนวกำลังภายใน ก็อ่านได้อย่างเพลิดเพลิน ผู้เขียนจึงสนองความต้องการของนักอ่าน ทั้งยังพัฒนาฝีมือสร้างสรรค์นิยายรูปแบบใหม่ๆ ที่ไม่ธรรมดาอยู่ตลอดเวลา

ระดับของยอดฝีมือ

1. ยอดฝีมือระดับที่สาม

2. ยอดฝีมือระดับที่สอง

3. ยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง

4. ยอดฝีมือระดับสูง

แบ่งเป็น ระดับสูงขั้นต้น/ระดับสูงขั้นกลาง/ระดับสูงขั้นปลาย

5. ยอดฝีมือระดับเลิศล้ำ

แบ่งเป็น ระดับเลิศล้ำขั้นต้น/ระดับเลิศล้ำขั้นกลาง/ระดับเลิศล้ำขั้นปลาย

6. ยอดฝีมือระดับแปรสภาพ

แบ่งเป็น ระดับแปรสภาพขั้นต้น/ระดับแปรสภาพขั้นกลาง/
ระดับแปรสภาพขั้นสูง/ระดับแปรสภาพขั้นสูงสุด

7. ยอดฝีมือระดับลึกล้ำ

แบ่งเป็น ระดับลึกล้ำขั้นต้น/ระดับลึกล้ำขั้นกลาง/
ระดับลึกล้ำขั้นสูง/ระดับลึกล้ำขั้นสูงสุด

8. ยอดฝีมือระดับกำเนิดแตกดับ

9. ยอดฝีมือระดับกลมกลืนหนึ่งเดียว

ហ្វែន ស្រី

บทนำ จุดเปลี่ยนแห่งโชคชะตา

ตั้งแต่โบราณนานมา เหล่านักรบในจงหยวนต่างเรียนรู้ศิลปะการต่อสู้
เพื่อใช้ป้องกันตัวจากศัตรู

เมื่อวันเวลาผ่านไปศิลปะการต่อสู้ก็พัฒนาจากการป้องกันตัวเอง
อย่างง่าย ๆ ไปเป็นการสังหารศัตรูอย่างมีประสิทธิภาพ ยิ่งนานวันก็ยิ่ง
พัฒนาไปสู่รูปแบบที่ซับซ้อน

ศิลปะการต่อสู้ที่เคยเรียบง่ายกลับกลายเป็นเรื่องละเอียดอ่อน
และก่อเกิดเป็นกระบวนท่าต่างๆ โดยมีการหายใจเป็นพื้นฐานของ
กำลังภายใน

เหล่านักรบได้ถ่ายทอดศิลปะการต่อสู้ของตนไปสู่คนรุ่นหลัง
ผ่านคำสอนและตำรา ก่อนจะพัฒนาจนกลายเป็นวรยุทธ์

นักรบที่ได้ฝึกวรยุทธ์จะมีความสามารถเหนือปुरुชนทั่วไป ต่อกรกับ
คนจำนวนมากเพียงลำพังได้อย่างง่ายดาย ทั้งยังวิ่งเร็วดุจสายลมหรือ
กระแทกเหินเดินอากาศจากต้นไม้ต้นหนึ่งไปยังอีกต้นหนึ่งได้ พวกเขา
มีพลังมหัศจรรย์เหนือมนุษย์อยู่ในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นการใช้หมัด
ทลายก้อนหินหรือใช้กระบี่ฟันต้นไม้ขาดเป็นท่อนก็ล้วนทำได้ จึงถูก

เรียกขานว่าจอมยุทธ์

นักรบที่อยากมีพลังมหัศจรรย์เช่นนั้นต่างมาฝากตัวเป็นศิษย์ของเหล่ายอดฝีมือ และเมื่อมีศิษย์เพิ่มมากขึ้นก็ก่อให้เกิดเป็นสำนักในที่สุด

กลุ่มที่ปฏิบัติตามทำนองคลองธรรมเรียกว่าฝ่ายธรรมะ กลุ่มที่ไฝ่แต่ความโหดร้ายรุนแรงเรียกว่าฝ่ายอธรรม แต่ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง พวกเขาแสวงหาหนทางแห่งการปกครองด้วยพระกำลัง บูชาเพียงความแข็งแกร่ง คนกลุ่มนี้ถูกเรียกว่าพรรคมารหรือลัทธิมาร

ความสมดุลในยุทธภพเกิดจากทั้งสามฝ่ายคอยคานอำนาจซึ่งกันและกัน

บริเวณระหว่างมณฑลกว้างซีและมณฑลกว้างตงทางตอนใต้ของจหยวนเป็นที่ตั้งของเขาสิบหมื่น ที่ซึ่งถูกเรียกขานตามความอลังการของเทือกเขาที่มียอดเขาหลายสิบลูกทอดยาวสุดลูกหูลูกตา และที่นี่ก็ยังเป็นสถานที่ต้องห้ามในยุทธภพ เนื่องจากเขาสิบหมื่นเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพรรคมาร อีกทั้งยังเป็นฐานที่มั่นของพวกเขา

ในป่าลึกที่อยู่ห่างไกลจากเขตของพรรคมาร เด็กหนุ่มอายุราวสิบห้าสิบหกปีผู้หนึ่งกำลังวิ่งหนีสุดชีวิต

"แฮก...แฮก!"

เด็กหนุ่มหายใจเหนื่อยหอบโดยไร้คำพูดใดๆ เสื้อผ้าของเขาขาดวินไบหน้าเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำบ่งบอกถึงความเจ็บปวดที่ได้รับขณะหลบหนีมา

"หะ...ให้ตายเถอะ!"

เสียงดิดๆ ชัดๆ หลุดจากปากเขาเมื่อเห็นกลุ่มชายสวมหน้ากากหน้าคนมาดกรออยู่บนทางที่กำลังมุ่งหน้าไป เขาวิ่งหนีมาประมาณ

หนึ่งชั่วโมง* จนแทบหมดแรงแล้ว แต่สุดท้ายกลับมามากอยู่ในวงล้อม พวกมันอยู่ดี

"เวรเอ๊ย!"

เด็กหนุ่มหยุดวิ่งและกุมขาที่ลื่นเทาพร้อมจ้องกลุ่มชายสวม หน้ากากด้วยสีหน้าเคืองแค้น แต่กลุ่มชายสวมหน้ากากกลับหัวเราะ รวกับชอบใจเมื่อเห็นท่าที่ตอบสนองของเด็กหนุ่มตากลม

"โอ้ อุตสาหิวงหนีมาจนถึงที่นี่เลยนะขอรับ คุณชายซอน"

"หึๆ พวกข้ามารอจนหนาวไปหลายหวอดแล้วขอรับ"

คำพูดนั้นทำให้เด็กหนุ่มที่ถูกเรียกว่าคุณชายซอนอึ้งงัน เพราะ การมารอล่วงหน้าหมายความว่าอีกฝ่ายรู้อยู่แล้วว่าตนจะหนีมาทางนี้ ชึ่ง!

กลุ่มชายสวมหน้ากากชักกระบี่ออกจากฝักที่สะพายอยู่บนหลัง ดวงตาเป็นประกายของพวกเขาจ้องไปที่คอและหัวใจของเด็กหนุ่ม *ทำยังไงดี*

เป้าหมายของคนพวกนี้คือมาเอาชีวิตของตนตั้งแต่วัยเยาว์ จะพูด อย่างไรก็คงใฝ่ฝันให้เปลี่ยนใจไม่ได้ เด็กหนุ่มใช้กำลังที่มีเพียงน้อยนิด ไปจนหมดแล้ว จึงไม่เหลือแรงพอจะพาตัวเองหนีต่อไปได้อีก

แต่ถึงความตายจะอยู่ตรงหน้า ดวงตาของเด็กหนุ่มกลับเต็มไปด้วย ความโกรธแค้นมากกว่าความเกรงกลัว

"เพราะเหตุใดกัน อย่างข้าจะเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วเลยไม่คิดที่จะ เข้าสำนักด้วยซ้ำ แล้วพวกเจ้าหมายจะปลิดลมหายใจข้าไปเพื่ออะไร"

"คุณชายซอนไม่รู้หรือขอรับ ต่อให้ท่านไม่คิดจะเข้าสำนักหรือมี วรยุทธ์ยำแยะเพียงใด พวกข้าก็ไม่สน"

เด็กหนุ่มถึงกับพูดไม่ออกเมื่อได้ยินคำพูดที่เปี่ยมด้วยนัยของ

* การนับเวลาของจีน 1 ชั่วโมง เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ชายสวมหน้ากาก เขาคิดเอาไว้ตั้งแต่เด็กว่าช่วงเวลาเช่นนี้ต้องมาถึง แต่ไม่แน่ใจว่ามันจะมาก่อนเขาได้เข้าสำนักมาร

"มันเป็นลำดับขั้นตอนที่ถูกต้องเอาไว้สำหรับผู้สืบทอดนะขอรับ คุณชาย"

เมื่อชายสวมหน้ากากที่อยู่หน้าสุดพูดจบ พวกที่อยู่ข้างหลังก็เริ่มพูดยั่ว

"ค่อยๆ ยื่นคอกออกมาขอรับ"

"แม้ว่าท่านจะมีเลือดชั้นต่ำผสมอยู่มากแค่ไหน แต่พวกข้าก็จะส่งท่านไปอย่างไม่ทรมานเลยขอรับ"

เด็กหนุ่มถึงกับเลือดขึ้นหน้าเมื่อได้ยินคำว่าเลือดชั้นต่ำ แม้เขาจะไม่ได้มีชีวิตมายาวนานนัก แต่มันก็เป็นคำพูดที่เขาเกลียดมากๆ เพราะคำว่าเลือดชั้นต่ำมันเป็นถ้อยคำที่ดูถูกมารดาของเขา

จะสงช้าไปอย่างไม่ทรมานอย่างนั้นรี ไร้พวกเวร!

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องตายอยู่ดี เสียงู้สึกลับตั้งยังจะดีกว่า คิดได้ดังนั้น เด็กหนุ่มก็หยิบกระบี่สั้นเล่มหนึ่งออกมาจากเสื้อ เขาไม่เคยเรียนวรยุทธ์อย่างจริงจัง ได้แต่ลี้ภัยจากการลอบมององครักษ์จางที่คอยคุ้มครองเขา

"หือ? กระบี่สั้น? เคยเรียนวรยุทธ์จากองครักษ์จางด้วยรี"

น่าเศร้าที่คำตอบคือไม่ใช่ หากเคยเรียนเคล็ดวิชากระบี่สั้นจากองครักษ์จางฝีมือของเขาก็คงไม่เบาอย่างแน่นอน แต่หากใครมาเห็นท่าจับกระบี่สั้นนี้ก็จะรู้ได้ทันทีว่ามันไม่ชำนาญเอาเสียเลย

ข้างเงอะจะเสียจริง แต่สายเลือดมันไม่มีทางลอกกันสินะ ทั้งที่ไร้ฝีมือกลับไม่ยอมแพ้จนถึงที่สุด

สายตาของกลุ่มชายสวมหน้ากากเต็มไปด้วยความชอบอกชอบใจ เพราะการสังหารเป้าหมายที่ไม่ยอมแพ้ง่ายๆ นั้นควรค่าแก่การลงมือ ยิ่งกว่าการฆ่าคนที่ถอดใจไปแล้วยิ่งนัก

"ฮ่ามัน!"

ทันทีที่ชายสวมหน้ากากที่อยู่หน้าสุดออกคำสั่ง อีกสี่คนด้านหลังก็พลันพุ่งตัวเข้าใส่เด็กหนุ่ม

เดิมทีเด็กหนุ่มคิดว่าจะใช้เวลาให้ตัวเองได้อีกสักวินาที แต่ความจริงช่างโหดร้ายเหลือเกิน

"ฮีบ!"

ไม่มีทางที่กลุ่มชายสวมหน้ากากซึ่งเป็นยอดฝีมือระดับที่หนึ่งจะถูกพันด้วยกระบี่สั้นของเด็กหนุ่มที่ไม่รู้แม้แต่เพลงยุทธ์ใดๆ หลังจากหลบหลีกการกวัดแกว่งของกระบี่ได้หลายครั้ง สุดท้ายข้อมือของเด็กหนุ่มก็ถูกกระแทกด้วยด้ามกระบี่

ปัก!

"โอ๊ย!"

เด็กหนุ่มพยายามผิ้นทน แต่สุดท้ายกระบี่สั้นก็หลุดจากมือพร้อมกับใบหน้าเหวกราบ เห็นดังนั้นชายสวมหน้ากากผู้โจมตีด้วยด้ามกระบี่ก็รีบคว้าคอของเด็กหนุ่มไว้ทันที

หมับ!

"เลิกขัดขืนได้หรือยัง หึๆ"

"อีก!"

เมื่อลำคอถูกบีบ ใบหน้าของเด็กหนุ่มก็เปลี่ยนเป็นสีแดง ทว่าแววตาของเขา ยังคงไม่ยอมแพ้

"หลบ!"

ตอนนั้นเองชายสวมหน้ากากอีกคนที่อยู่ข้างหลังก็รีบตะโกนออกมา

"อะไรนะ"

"กระบี่สั้น!"

ฉีก!

กระบี่สั้นแทงเข้าที่ใต้คางของชายสวมหน้ากากโดยที่ไม่ทันระวังตัว
ทุกคนต่างคิดว่าเด็กหนุ่มมีกระบี่สั้นเพียงเล่มเดียว แต่ความจริงเขายัง
ซ่อนกระบี่สั้นเอาไว้ในเสื้ออีกเล่ม

แม้ชายสวมหน้ากากจะเก่งกาจเพียงใด แต่การถูกแทงเข้าที่
ใต้คางก็ทำให้ตายในทันที ชายสวมหน้ากากล้มทั้งยืนโดยไม่ทันได้
ส่งเสียงใดๆ

เป็นไปได้อย่างไร มันไม่เคยฝึกวรยุทธ์ แต่กลับฆ่าคนของเราได้

เด็กหนุ่มสบตากับหัวหน้ากลุ่มชายสวมหน้ากากที่กำลังมองมา
เมื่อหัวหน้ากลุ่มชายสวมหน้ากากเห็นแววตาของเด็กหนุ่มก็รู้ทันทีว่านี่
เป็นแผนการที่อีกฝ่ายวางไว้ แสร้งทำเป็นจับกระบี่สั้นอย่างเงอะงะ
ให้พวกตนตายใจไม่ทันระวังตัว จากนั้นก็ลอบแทงด้วยกระบี่สั้นอีกเล่ม
ที่ซ่อนไว้

ในสถานการณ์คับขันยังมีไหวพริบถึงขั้นนี้ หากได้ฝึกวรยุทธ์
อย่างจริงจังจะต้องมีฝีมือไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน

"ไอ้สารเลว! ข้าจะไม่มีวันยกโทษให้!"

ผัวะ!

ชายสวมหน้ากากอีกคนปรี๊ดเข้ามาอย่างโกรธจัดและเตะเด็กหนุ่ม
จนล้มลง ตามด้วยแทงกระบี่เข้าที่ท้อง

ฉีก!

"อ้ากกก!"

ตั้งแต่เกิดมานี่เป็นครั้งแรกที่เด็กหนุ่มถูกกระบี่แทง ความรู้สึก
ปวดแสบปวดร้อนราวกับถูกไฟเผาเผาเล่นปราดขึ้นมา พร้อมเลือดที่
กระอักทะลักออกมาจากปาก

ข้าหลอกพวกมันได้

เขาคิดจะฆ่าพวกมันสักคนสองคน และในที่สุดความตั้งใจนี้ก็

สำเร็จ เขารู้สึกโล่งใจเหลือเกิน แต่สุดท้ายการถูกกระบี่แทงเข้าที่ท้อง
ก็ทำให้ยากจะรอดอยู่ดี

บีก!

"อ้อก!"

ชายสวมหน้ากากเหยียบซ้ำตรงท้องที่ถูกแทง บริเวณพื้นดินที่
เด็กหนุ่มกำลังนอนทุกข์ทรมานเจ็มนองไปด้วยเลือดสีแดงฉาน ชาย
สวมหน้ากากจะแทงเข้าที่หน้าผากหรือเชือดคอเด็กหนุ่มให้ตายไปเลย
ก็ได้ แต่เขากลับเลือกที่จะทรมานอีกฝ่ายราวกับต้องการแก้แค้น
ให้สหายของตน

"ให้มันค่อยๆ ตายอย่างทรมาน"

แม้ผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มจะไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็ยากจะเข้าไป
ห้ามปรามคนที่กำลังแก้แค้นให้สหาย

และในตอนนั้นเอง

วาบ!

จู่ๆ ก็มีแสงสว่างวาบเกิดขึ้น นั่นไม่ใช่แสงจากฟ้าผ่าอย่างแน่นอน
แสงนั้นปรากฏและอันตรธานหายไปในช่วงพริบตา ดวงตาของบรรดา
ชายสวมหน้ากากต่างเต็มไปด้วยความงุนงงสงสัย

"นั่นมันอะไรกัน"

ซู!

เลือดพุ่งราวกับสายน้ำพุ ร่วงท่อนบนของชายสวมหน้ากากที่กำลัง
เหยียบท้องเด็กหนุ่มหายไป เหลือเพียงร่างกายท่อนล่างเท่านั้น

"อะไรกัน!"

เด็กหนุ่มก็ไม่อาจเก็บซ่อนความงุนงงได้ หากมองไม่ผิดเขาเห็น
แสงสีขาวพุ่งเข้าใส่ชายสวมหน้ากากที่กำลังเหยียบตนอยู่ จากนั้น
ร่างท่อนบนของอีกฝ่ายก็หายวับไปราวกับถูกหลอมละลาย

"เจ้านั่น!"

หัวหน้ากลุ่มชายสวมหน้ากากชิ้นนี้ไปที่ไหนสักแห่งพร้อมมองตามไปอย่างตลกๆ ที่ตรงนั้นปรากฏบุคคลปริศนาที่สวมเสื้อผ้าแปลกประหลาด แต่พอชายสวมหน้ากากชิ้นนี้ร่างของบุคคลปริศนาก็หายวับไป

"ฮะ"

นั่นไม่ใช่วิชาตัวเบา แต่เป็นการทำให้ร่างตนเองโปร่งแสงจนหายไปวาบ!

ลำแสงพุ่งผ่านไปยังชายสวมหน้ากากอีกคนหนึ่ง ร่างท่อนบนของชายสวมหน้ากากคนนั้นหายไปเหมือนกับชายสวมหน้ากากคนก่อน ตอนนี้เหลือชายสวมหน้ากากเพียงสองคนรวมผู้เป็นหัวหน้าด้วย

ต้องมียอดฝีมือผู้แข็งแกร่งคอยช่วยเหลือมันอยู่แน่นอน เพราะแสงสีขาวนี้มีพลังรุนแรงมาก

เป็นไปได้ที่ร่างกายของคนเราจะหายไปทั้งตัวเช่นนี้ เว้นแต่จะเป็นพลังสุดแกร่งของยอดฝีมือผู้สำเร็จวรยุทธ์ขั้นสูงสุดเท่านั้นที่ได้

อีกไม่นานเด็กหนุ่มคนนี้ก็จะต้องตายจากการเสียเลือดมาก

เป้าหมายบรรลุแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็รีบหนีดีกว่า!

วาบ!

ขณะผู้เป็นหัวหน้ากำลังจะส่งสัญญาณถอยให้สมาชิกอีกคนที่เหลือ ร่างท่อนบนของเขาก็ถูกแสงสีขาวพุ่งผ่านและหายวับไปกับตา

"ฮ้ากกก!"

หลังจากหัวหน้าและสหายทยอยเสียชีวิตไปที่ละคน ชายสวมหน้ากากคนสุดท้ายก็ตกอยู่ในอาการหวาดกลัวสุดขีด เขาพยายามใช้วิชาตัวเบาเพื่อหนีเอาชีวิตรอดโดยไม่แม้ว่าจะหันกลับมามองข้างหลัง

วาบ!

แต่ทว่าแสงที่มาจากด้านหลังก็พุ่งทะลุศีรษะทำให้เขาตายในทันที เมื่อเห็นกลุ่มชายสวมหน้ากากถูกสังหารหมู่ภายในปริบตา เด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนพื้นก็ขยับมุมปากและพึมพำอย่างโล่งใจ

"เยี่ยมมาก"

อึ้ง!

ระหว่างนั้นอากาศตรงหน้าของเด็กหนุ่มก็เริ่มบิดเบี้ยว บุคคลปริศนาในชุดแปลกประหลาดปรากฏตัวออกมา เด็กหนุ่มตกใจสุดขีดจนอยากแผดเสียงตะโกน แต่ทว่ากลับไร้เรี่ยวแรงที่จะทำเช่นนั้น

"เอ๊ะ หรือว่าบรรพบุรุษของเราตั้งใจที่กำลังจะตาย"

บรรพบุรุษ?

คำพูดที่ฟังไม่เข้าใจทำให้เด็กหนุ่มฉุนหัว ทว่าตอนนี้เขาไม่มีเรี่ยวแรงจะพูด ร่างกายก็เริ่มเย็นลงทุกที การเสียเลือดมากเกินไปก็ทำให้สายตาค่อยๆ พร่ามัว ดูเหมือนว่าความตายกำลังกล้ำกรายเข้ามา

ข้าจะต้องตายเช่นนั้นหรือ

ป๊ป!

ทันใดนั้นเสียงประหลาดก็ดังขึ้น บุคคลปริศนาผู้สวมเสื้อผ้าเป็นประกายสีเงินแปลกประหลาดทั้งตัวก็มองบางอย่างที่อยู่บนข้อมือของตัวเอง จากนั้นใบหน้าก็แสดงความงงันออกมา

"เจอแล้วเหอเนี่ย โธ่เอ๊ย! ใหม้นได้แบบนี้สิ ตั้งใจจะมาเร็วๆ เพื่อสอนวิธีใช้งานให้แท้ๆ"

บุคคลปริศนาหยิบสิ่งของสองชิ้นออกมาจากกระเป๋าใบเล็กที่อยู่บริเวณเอว มันคือกระบอกฉีดยาที่มีเข็มปลายแหลมติดอยู่

ตอนนี้เด็กหนุ่มอยู่ในสภาพที่ดวงตาค่อยๆ พร่าเลือน ทุกสิ่งแปรเปลี่ยนเป็นความมืด ความตายกำลังมาเยือนในอีกไม่นาน

"ต้องรีบแล้ว"

จิก!

บุคคลปริศนาปักเข็มเข้าที่หลังหูของเด็กหนุ่ม แม้จะรู้สึกเจ็บแปลบเล็กน้อย แต่เด็กหนุ่มก็ไม่ได้รู้สึกทรมานแต่อย่างใด บุคคลปริศนาหยิบกระบอกฉีดยาขึ้นมาอีกอันแล้วปักเข็มเข้าไปบริเวณหัวใจของเด็กหนุ่ม

จิก!

"โอ้! แค่นี้ก็เจ็บแทนแล้ว ที่นี้ก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว อ๊ะ ท่านบรรพบุรุษ"

บุคคลปริศนาดึงเข็มออกแล้วเก็บใส่กระเป๋ จากนั้นก็เรียกเด็กหนุ่มที่สติดำลังเลื่อนรางลงไปทุกที

"โปรดทำให้สำเร็จเพื่อลูกหลานด้วยนะครับ วิธีใช้งานก็ง่ายมาก เพราะมันเป็นนาโนแมชชีนรุ่นล่าสุด แป๊บเดียวก็เข้าใจแล้ว"

พูดอะไรของเขากันนะ

อากาศรอบตัวของเด็กหนุ่มพลันกระเพื่อมไหวเป็นระลอกคลื่น แล้วบุคคลปริศนาก็หายวับไป จากนั้นเสียงประหลาดก็ดังขึ้นภายในหูของเด็กหนุ่มที่กำลังจะสิ้นชีวิต

[หมายเลขผลิตภัณฑ์ : 034-4532-5893 นาโนแมชชีนรุ่นที่เจ็ดของ Sky Corporation เริ่มทำงาน ก่อนอื่นจะทำการสแกนร่างกายของผู้ใช้งาน]

เมื่อคำพูดแปลกๆ ที่ดังก้องในหัวของเด็กหนุ่มจบลง แสงประหลาดก็เปล่งออกมาจากทั่วทั้งร่างของเขา แสงสีเขาวนนั้นคลุมไปทั่วทั้งร่างไล่แต่ศีรษะไปจนถึงหัวใจ เขารู้สึกรากับมดนับร้อยนับพันตัวกำลังไต่ยั้วเยี้ยอยู่บนร่าง แล้วน้ำเสียงสุภาพก็ดังภายในหัวอีกครั้ง

[สแกนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหตุฉุกเฉิน! เหตุฉุกเฉิน! พบบาดแผลบริเวณท้องของผู้ใช้งาน อัตราการเสียเลือดของผู้ใช้งานคือสิบสาม

เปอร์เซ็นต์ เข้าสู่ขั้นตอนการรักษาบาดแผลและเพิ่มเลือดเพื่อช่วยชีวิต]
เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นภายในร่างกายของเด็กหนุ่มที่กำลังจะ
สิ้นลม
และนี่คือการเริ่มต้นของจุดเปลี่ยนในชีวิตของเด็กหนุ่มซึ่งถูกกำหนด
เอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

บทที่ 1

มาชิน (?) มาอยู่ในร่างข้า (1)

คุณชายซอนถูกกลุ่มชายสวมหน้ากากใจมืดและถูกกระปี่แทง
เข้าที่ท้องจนสิ้นลม

องครักษ์จางเคยคิดว่าเรื่องราวจะเป็นเช่นนั้น แต่ความจริงกลับไม่ใช่
หลังจากทราบข่าวการลอบสังหารเขาก็ใช้วิชาตัวเบาออกตามหา
คุณชายซอนอย่างบ้าคลั่ง จนในที่สุดเขาพบร่างเด็กหนุ่มนอนหมดสติ
อยู่ท่ามกลางศพของกลุ่มชายสวมหน้ากากที่ดูไม่ออกว่าใครเป็นใคร
เพราะร่างท่อนบนหายไปอย่างไร้ร่องรอย มีเพียงศพเดียวที่ยังอยู่ใน
สภาพสมบูรณ์ ซึ่งศพนั้นเสียชีวิตในสภาพที่ถูกกระปี่สั้นเสียบเข้าที่คาง
กระปี่สั้นที่ข้าให้ไว้

มันคือกระปี่สั้นที่องครักษ์จางมอบให้เป็นของขวัญตอนคุณชายซอน
อายุสิบขวบ เนื่องจากซอนยออุ้มให้คำสาบานที่ว่าจะไม่ฝึกรยุทธ์จนกว่า
จะได้เข้าสำนักมาร องครักษ์จางจึงไม่เคยสอนอะไรให้เลยแม้แต่เคล็ดวิชา
กระปี่สั้น มันจึงน่าทึ่งมากเมื่อได้เห็นว่าคุณชายซอนจัดการชายสวม
หน้ากากจนเสียชีวิตไปหนึ่งคน

"โอ้! คุณชาย!"

องค์กรกิจจางสำรวจร่างของเด็กหนุ่มที่นอนอยู่บนพื้น เลือดที่
นองเต็มพื้นบ่งบอกถึงบาดแผลสาหัส

ได้โปรด!

หากคุณชายซอนจบชีวิตที่นี่ เขาคงไม่มีหน้าไปพบมารดาของ
คุณชายซอน แต่มันแปลกมาก...

พี่...พี่...

"หือ?"

เสียงลมหายใจของคุณชายซอนดังมากระทบหูขององค์กรกิจจาง
ผู้เป็นยอดฝีมือระดับที่หนึ่ง พอมองร่องรอยการฉีกขาดของเสื้อบริเวณท้อง
เขาก็พบว่าคุณชายซอนถูกแทงด้วยกระบี่ไม่ผิดแน่ แต่เสียงลมหายใจ
กลับดังอย่างสม่ำเสมอ องค์กรกิจจางเลิกเสื้อของคุณชายซอนขึ้น

"เป็นไปได้อย่างไรกัน ไม่มีบาดแผลเลย"

น่าแปลกที่ไม่มีบาดแผลใดๆ ปรากฏอยู่บนท้องของคุณชายซอน
ที่น่าจะถูกแทงด้วยกระบี่ หากดูจากเลือดที่นองอยู่เต็มพื้นบริเวณที่
เด็กหนุ่มนอนอยู่ก็ต้องบาดเจ็บสาหัสหรือต้องตายอย่างแน่นอน
องค์กรกิจจางคิดว่ามันเป็นเรื่องน่าแปลกมากกว่าเป็นเรื่องที่น่าโล่งอก
เสียอีก

นี่มันเรื่องอะไรกัน

คุณชายซอนที่เขาคิดว่าน่าจะบาดเจ็บสาหัสกลับนอนอย่างไร้ซึ่ง
บาดแผลอยู่ท่ามกลางศพของกลุ่มชายสวมหน้ากาก

หรือว่าท่านประมุข...ไม่หรอก ไม่มีทางที่ท่านประมุขจะเข้ามา
เกี่ยวข้องกับต่อสู้เช่นนี้ ว่าแต่ใครกันที่ฆ่าคนพวกนี้แล้วช่วยชีวิต
คุณชายซอน

องค์กรกิจจางอยากไขข้อข้องใจให้กระจ่าง แต่หลังจากกวาดตา
มองหาร่องรอยอยู่พักหนึ่งก็ไม่พบเบาะแสหรือร่องรอยใดๆ เพิ่มเติม

เขาจึงจัดการฝังศพของกลุ่มชายสวมหน้ากากแล้วยกร่างของคุณชายซอน พาดบ่าและใช้วิชาตัวเบาพากลับไปยังอาณาเขตของพรรคมาร

ฟืบ!

เมื่อมือขององครักษ์จางสัมผัสร่างของเด็กหนุ่มที่ถูกเรียกว่า คุณชายซอน อะไรบางอย่างที่อยู่ในหัวของเด็กหนุ่มก็ทำการกระตุ้นให้เขา พ้นจากภาวะหมดสติ

[หยุดโหมดฟื้นฟูตัวเองเอาไว้ที่แปดสิบเปอร์เซ็นต์ ตื่นได้แล้ว มาสเตอร์]

เสียงที่ตั้งอยู่ในหัวทำให้เด็กหนุ่มผู้เดิมที่ไม่ได้สติลืมตาขึ้นมา

หือ?

เขาควรจะต้องตายเพราะเสียเลือดมากจากการถูกคมกระบี่ของ ชายสวมหน้ากากแทงเข้าที่ท้อง แต่ตอนนี้เขากลับอยู่บนบ่าของใครบางคน มันเป็นความรู้สึกที่แสนคุ้นเคย ชายที่แบกเขาอยู่ต้องเป็นจางกาเคยของ องครักษ์ของเขาเป็นแน่

"องครักษ์จาง!"

เขาคิดว่าตัวเองตายไปแล้ว แต่พอได้เห็นองครักษ์จางโอบหน้า ก็พลันสติขึ้นทันที และตอนนั้นเองเสียงแข่งที่อกก็ดังขึ้นในหัวของเขา อีกครั้ง

[ยืนยันว่าไม่ใช่ศัตรูของผู้ใช้งาน ยกเลิกโหมดเฝ้าระวังอัตโนมัติ ดำเนินการรักษาตัวเองในส่วนที่เหลืออีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่ยังไม่เสร็จ สมบูรณ์]

"โอ๊ย!"

ทันทีที่เสียงนิรนามดังก้องในหัว เด็กหนุ่มก็ปวดหัวอย่างรุนแรง จนต้องยกสองมือขึ้นมากุมเอาไว้

"คุณชาย! ฟื้นแล้วหรือขอรับ ไม่เป็นอะไรใช่ไหมขอรับ"

ทันทีที่เด็กหนุ่มที่แบกอยู่บนบ่าได้สติ องค์กรก็จางซึ่งกำลังใช้วิชา
ตัวเบาก็แย้มยิ้มอย่างยินดีก่อนจะเอ่ยถามถึงอาการ

"คุณชาย?"

สุดท้ายเด็กหนุ่มก็หมดสติไปอีกครั้งเพราะไม่อาจทนอาการปวดหัวได้
หลังจากตะโกนเรียกเด็กหนุ่มอยู่พักใหญ่ องค์กรก็เร่งวิชาตัวเบา
ให้เร็วยิ่งขึ้น

กว่าเด็กหนุ่มจะฟื้นจากการหมดสติก็เป็นช่วงเช้าของวันถัดมา
เฮือก!

ทั่วทั้งร่างของเด็กหนุ่มชุ่มโชกไปด้วยเหงื่ออันเย็นเฉียบราวกับเมื่อคืน
เขาฝันถึงเรื่องราวน่าสะพรึงกลัว แต่แท้จริงแล้วเขาไม่ได้ฝันอะไรเลย

พอรู้สึกว่าร่างกายของตัวเองเปียกชุ่ม เขาก็ยกหลังมือขึ้นมา
เช็ดหน้าผาก แต่สิ่งที่ติดมาบนหลังมือกลับไม่ใช่เหงื่อ แต่เป็นบางอย่าง
ที่เหนียวเหนอะหนะ

"อะไรกัน นี่ข้าตาฝาดไปรี"

เขาไม่อาจซ่อนความประหลาดใจเอาไว้ได้เมื่อเห็นของเหลวสีดำ
เหนียวๆ บนหลังมือ หน้าซ้ำของเหลวสีดานี้ยังมีกลิ่นรุนแรงมาก

"แหะ!"

มันเหม็นมากจนทำให้เขาคลื่นไส้ ของเหลวเหนียวสีดานี้ไม่ได้
ติดอยู่บนหน้าผากเท่านั้น แต่ทั่วทั้งร่างล้วนเหนียวเหนอะหนะไปด้วย
สิ่งนี้ราวกับว่ามันถูกขับออกมาจากทุกส่วนของร่างกาย

"นี่มันคืออะไรกัน"

ในตอนนั้นเองก็มีเสียงดังขึ้นในหัว

[ได้สติแล้วหรือ มาสเตอร์]

"อะไรนะ"

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

[ได้สติแล้วหรือ มาสเตอร์]

"ท่าน...ท่านเป็นใครหรือขอรับ"

เขารีบลุกจากเตียงอย่างตกใจแล้วหันมองไปรอบๆ ด้วยสายตา
ระแวงระวัง แต่ไม่ช้าเขาก็รู้ว่าเสียงนั้นไม่ได้ดังมาจากภายนอก

[ใจเย็นก่อน มาสเตอร์]

หรือเสียงนี้ดังอยู่ในหัวของข้า

[ใช่แล้ว มาสเตอร์]

เอือก!

เขาไม่ได้พูดออกมาจากปาก แค่อุดอยู่ในหัวเท่านั้น แต่เสียงนั้น
กลับตอบราวกับได้ยินความคิดของเขา ความตกใจสุดขีดทำให้
เหงื่อเย็นเยียบไหลอาบใบหน้า

นี่คือเสียงวายุหรือ ไม่น่าใช่เสียงวายุนะ

เสียงวายุเป็นวิชาที่เหล่ายอดฝีมือผู้มีกำลังภายในใช้ลอบส่งเสียง
ไปยังเป้าหมายที่ต้องการ ก่อนหน้านั้นเขาเคยได้ยินเสียงวายุมาแล้วครั้งหนึ่ง
เสียงวายุจะรับรู้ผ่านกำลังภายใน ดังนั้นมันจึงใกล้เคียงกับคลื่นเสียง
ชนิดหนึ่ง

[ฉันไม่รู้ว่เสียงวายุคืออะไร แต่เสียงนี้ไม่ใช่เสียงที่ได้ยินผ่านหู
เหมือนที่ท่านคิด มาสเตอร์]

"ท่าน...ท่านเป็นใครกันขอรับ"

เด็กหนุ่มกวาดมองไปในอากาศและเอ่ยอย่างตกใจ เขาคิดว่าผู้ที่
มีวิชาน่าทึ่งที่ส่งเสียงมาภายในหัวของเขาได้จะต้องเป็นยอดฝีมือ
ผู้เก่งกาจอย่างแน่นอน

[ฉันเป็นนาโนแมชชีนรุ่นที่เจ็ด ผลิตโดย Sky Corporation ทำหน้าที่
เชื่อมต่อกับสมองของมาสเตอร์]

"อะไรนะ ท่านกำลังพูดเรื่องอะไร"

เหตุการณ์ที่เกินความเข้าใจทำให้เด็กหนุ่มเอ่ยนามด้วยใบหน้าซีดเผือด ซึ่งนาโนแมชชีนที่ฝังอยู่ในสมองของเขารู้ดีว่าผู้ใช้งานไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

"ท่านเป็นใครหรือขอรับ ทำไมถึงทำเช่นนั้นกับข้า"

[ฉันคือนาโนแมชชีนรุ่นที่เจ็ด]

"นาโนมาชินหรือขอรับ"

[ใช่แล้ว ฉันคือนาโนแมชชีน]

ใบหน้าของเด็กหนุ่มเริ่มแสดงอาการเครียด เพราะมาชินคือเทพमारอันเป็นที่เคารพเหมือนไฟศักดิ์สิทธิ์ในพรรคมาร ซึ่งมีเพียงประมุขพรรคมารที่จะทำหน้าที่สื่อสารกับเทพमार

"ท่านคือท่านมาชินหรือขอรับ"

เด็กหนุ่มพลันคุกเข่าลงและถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ทำที่นั่นทำให้นาโนแมชชีนซึ่งฝังอยู่ในสมองรู้ทันทีว่าผู้ใช้งานของตนกำลังเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิง

บทที่ 1

มาชิน (?) มาอยู่ในร่างข้า (2)

ชื่อของเด็กหนุ่มคือซอนยอฮุน

เขาเป็นคนในตระกูลซอนอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งมีคุณสมบัติก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของพรรคमार

คำว่าตระกูลซอนทำให้หลายคนคิดว่าเขาน่าจะได้รับการปฏิบัติเป็นอย่างดีภายในพรรคमार เพราะมีสายเลือดของประมุขพรรคमार ผู้ยิ่งใหญ่ แต่ความจริงหาใช่เช่นนั้น สายเลือดของตระกูลซอนนี้จะไม่มีปัญหาใดๆ เลยหากก่อนขึ้นเป็นรองประมุข เขาเป็นลูกของฮุนยินจากพรรคทั้งหกที่ค้าชู้พรรคमार

ซอนยอฮุนไม่ได้เกิดในพรรคทั้งหก แต่เกิดจากหญิงรับใช้ที่ทำงานอยู่ในเรือนของท่านประมุข แม้จะคลอดออกมาจากมารดาที่เป็นหญิงรับใช้ แต่เพราะมีสายเลือดของตระกูลซอน เขาจึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นรองประมุขพรรคमार แต่ชีวิตที่ไร้ซึ่งอำนาจใดๆ ก็ทำให้เขาแทบไม่อยู่ในสายตา

หากถามว่าเพราะเหตุใดซอนยอฮุนจึงถูกดูหมิ่นถึงเช่นนั้น คำตอบก็คือฮุนยินฮวาผู้เป็นแม่ของเขา

ท่านประมุขผู้เย็นชาไม่เคยมอบความรักให้ผู้อื่นจากพรรคทั้งหก ที่เกี้ยวพาราสีเพื่ออำนาจ แต่กลับหลงรักและทะนุถนอมหญิงรับใช้ ผู้ต่ำต้อย ด้วยเหตุนี้บรรดาฐุนิยจากพรรคทั้งหกที่เป็นภรรยาลงจึง ต่างเดือดดาล อิจฉาริษยา และความเหิงหวงของพวกนางก็ไม่ได้จบลง ด้วยความโกรธแค้นธรรมดา

ตลอดชีวิตสิบห้าปีของซอนยออุณ เขาทั้งถูกดูหมิ่นและถูกลอบสังหารหลายครั้ง เพียงเพราะเขาเป็นลูกของหญิงรับใช้ และด้วยการที่เขามีคุณสมบัติที่จะได้ขึ้นเป็นรองประมุขพรรคมาร ความโกรธที่เจือไปด้วยความอิจฉาริษยาของบรรดาฐุนิยของพรรคทั้งหกก็ยิ่งกลายเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการพยายามกำจัดซอนยออุณออกไปโดยไม่สนใจว่าเขาไร้ซึ่งกำลังและอำนาจใดๆ

เมื่อเจ็ดวันที่แล้วจนถึงตอนนี้ การลอบสังหารได้เกิดมากขึ้นจนไม่อาจเทียบเท่ากับเมื่อก่อน นั่นเพราะใกล้จะถึงวันเข้าสำนักมารซึ่งจะมีการทดสอบคุณสมบัติของการเป็นรองประมุขพรรคมารอย่างเป็นทางการ ตั้งแต่เกิดมาจนกระทั่งถึงตอนนี้ซอนยออุณไม่มีทั้งส่วนเกี่ยวข้องในการแย่งชิงตำแหน่งรองประมุขและไม่มีอำนาจใดๆ แต่หากได้เข้าศึกษาในสำนักมาร เขาก็จะมีโอกาสได้เรียนวรยุทธ์และเพาะบ่มพลังอำนาจของตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้นหากเข้าไปอยู่ในสำนักมารแล้วยังมีกฎหมายห้ามคนนอกเข้าออกเป็นการส่วนตัว แม้จะเป็นคนของพรรคทั้งหกก็ไม่มีข้อยกเว้นจึงทำให้การลอบสังหารเป็นเรื่องยากกว่าเดิม

เพราะความรื้อนใจเช่นนั้น เมื่อคืนวานซึ่งเป็นสองวันก่อนที่จะเข้าสำนักมาร คนพวกนั้นจึงส่งมือสังหารมาแบบโจ่งแจ้ง ต่างจากปกติที่จะทำอย่างลับๆ ยิ่งไปกว่านั้นพวกมันยังสังกัดกันองค์กรข้าจางผู้คอยช่วยปกป้องเขาจากการถูกลอบสังหารอีกด้วย

"ท่าน...ท่านมาชินได้โปรดไว้ชีวิตข้าด้วยเถิดขอรับ"

ซอนยออุนกัมหมอบกับพื้นและพูดกับน้ำเสียงที่พูดอยู่ในหัวของเขา เท่าที่จำได้ชะตาของเขาน่าจะขาดไปแล้วหลังจากถูกแทงด้วยกระบี่ แต่เหล่าศัตรูกลับตายด้วยน้ำมือของบุคคลปริศนาที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้น เขาจึงมีชีวิตรอด

แล้วนาโนแมชชีนที่ฝังอยู่ในสมองของซอนยออุนก็ตอบกลับ

[ถ้าหมายถึงเหล่าศัตรูรายรอบที่หมายเอาชีวิตมาสเตอร์ คำตอบคือไม่ใช่ แต่ถ้าหมายถึงผู้ที่สร้างโหมดริक्षाตัวเองให้ร่างกายของมาสเตอร์ที่กำลังจะตาย นั่นคือฉันเอง]

"โหมดริक्षाตัวเองหมายความว่าอย่างไรขอรับ"

คำศัพท์ที่นาโนแมชชีนพูดอยู่ในหัวของซอนยออุนส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่ยากจะเข้าใจ หลังจากประมวลผลสักครู่ นาโนแมชชีนก็สรุปได้ว่าหากยังคงสนทนาแบบนี้ต่อไปจะยิ่งลำบาก

[โอนถ่ายข้อมูลพื้นฐานเข้าไปในหัวของมาสเตอร์...]

"มาสเตอร์คืออะไรหรือขอรับ"

อย่าว่าแต่เข้าใจภาษาอังกฤษเลย แม้แต่ออกเสียงของซอนยออุนก็ยังออกเสียงไม่ถูก นาโนแมชชีนรับรู้ได้ถึงความจำเป็นที่จะต้องค้นหาคำที่เหมาะสมกับมาสเตอร์ของตน

[เริ่มการค้นหาและเปลี่ยนแปลงการใช้คำตามยุคสมัย]

นาโนแมชชีนค้นหาคำที่ซอนยออุนน่าจะฟังเข้าใจเพื่อเริ่มการสนทนา เมื่อการจำแนกภาษาสิ้นสุดลง นาโนแมชชีนก็พูดขึ้นอีกครั้ง

[นายท่าน ฉันไม่ใช่ท่านมาซินอย่างที่นายท่านเข้าใจ]

เมื่อได้ยินถ้อยคำเหมือนซ้ำรับใช้ซึ่งแตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ ความประหลาดใจก็ปรากฏบนใบหน้าของซอนยออุน เขาจึงถามกลับไปที่อๆ เหมือนเดิม

"หากไม่ใช่ท่านมาซินแล้วท่านคือใครหรือขอรับ"

[ฉันกำลังจะถ่ายโอนข้อมูลของฉันและคู่มือการใช้งานอย่างง่ายๆ เข้าไปในสมองของนายท่าน นายท่านจะอนุญาตหรือไม่]

นาโนแมชชีนประมวลผลได้ว่าการถ่ายโอนข้อมูลรวดเร็วกว่า การอธิบาย ส่วนชอนยออุณผู้ไม่รู้อะไรเลยก็ได้แต่พยักหน้ารับทั้งที่ไม่เข้าใจ ทันใดนั้นในหัวของชอนยออุณก็เกิดความรู้สึกเจ็บแปลบ ภาพต่างๆ ผ่านเข้ามาในหัวราวกับมีใครบางคนยัดใส่เข้ามา

ซ่า!

หากมีใครมาเห็นสภาพของชอนยออุณในตอนนี้นคงต้องตกตะลึง อย่างแน่นอน เพราะเขามีอาการแปลกประหลาด ลูกตาดำเคลื่อนไหว ไปมาอย่างรวดเร็ว หลังจากนั้นไม่นานเขาก็เกิดอาการวิงเวียนจนต้อง คว่ำหน้าลงกับพื้นแล้วอาเจียนออกมา

"อ้อก!"

[นี่เป็นครั้งแรกที่นายท่านได้สัมผัสกับการถ่ายโอนข้อมูล หาก มีการถ่ายโอนข้อมูลครั้งที่สองก็จะไม่มีอาการวิงเวียนศีรษะหรืออาเจียน อีกต่อไป]

หลังจากวิงเวียนอยู่พักหนึ่งชอนยออุณก็ค่อยๆ ตั้งสติ

"นี่มันเรื่องอะไรกัน"

มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อยิ่งนัก เขาไม่เคยได้ยินหรือเรียนรู้มาก่อน แต่ ตอนนี้เขากลับรู้แล้วว่าสิ่งที่ฝังอยู่ในหัว ไม่ใช่ สิ่งที่ฝังอยู่ในสมองของเขา คือเครื่องจักรกลที่พัฒนานาโนเทคโนโลยี

"นาโนแมชชีน?"

[ใช่แล้ว นายท่าน]

"ตอนนี้มีเครื่องจักรมากมายอยู่ในร่างของข้า...เป็นความจริง หรือขอรับ"

[ใช่แล้ว นาโนแมชชีน 6,482,400,000 ชิ้นถูกติดตั้งในร่างกาย

ของนายท่าน]

ตอนแรกซอนยออุณเกิดความรู้สึกต่อต้านเมื่อได้รู้ว่ามียี่สิบประดิษฐ์อยู่ในร่างกายของตัวเอง แต่พอได้รู้ว่ามีไม่ใช่ทั้งคนและไม่ใช่ทั้งเทพมาร การพูดจาของซอนยออุณก็เปลี่ยนจากคำสุภาพมาเป็นถ้อยคำที่เป็นกันเองมากขึ้น

"หากข้าต้องการ เจ้าจะออกไปจากตัวข้าได้หรือไม่"

[ตามที่ได้โอนถ่ายข้อมูลไปให้นายท่านแล้ว ฉันถูกตั้งโปรแกรมให้ออกจากร่างกายของนายท่านก็ต่อเมื่อนายท่านเสียชีวิตโดยสมบูรณ์]

พูดให้เข้าใจง่ายก็คือจะออกไปก็ต่อเมื่อตายเท่านั้น ซอนยออุณไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นกับตัวเองได้อย่างไร พวกพี่น้องต่างมารดาทำทุกวิถีทางเพื่อฆ่าตนที่ไร้ทางสู้ เท่านั้นยังไม่พอ ตอนนี้นักลับมีเครื่องจักรกลที่เรียกว่านาโนแมชชีนเข้ามาอยู่ในร่างกายตนอีก

"เช่นนั้นใครเอาเจ้ามาใส่ไว้ในร่างของข้า..."

แต่ก่อนที่ซอนยออุณจะพูดจบเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ก๊อกๆ!

"คุณชาย ท่านหมอบแพ้มาแล้วขอรับ"

เมื่อเสียงขององครักษ์จางดังขึ้น ซอนยออุณที่หมอบอยู่บนพื้นก็พลันสับสนว่าต้องทำตัวอย่างไร เขากลัวว่าหากคนอื่นรู้ว่าเขาพูดคุยกับเครื่องจักรกลที่อยู่ในหัวของตัวเองได้ คนอื่นจะพลอยคิดว่าเขาประหลาด

"เออะ เจ้าอยู่เยียบๆ สักครู่นะ"

[เพียงคิดก็สามารถสนทนากันได้โดยอ่านคลื่นสมอง]

"เข้าใจแล้ว แต่เยียบสักครู่ก่อน"

[เข้าสู่โหมดปิดเสียงชั่วคราว]

ซอนยออุณกลับขึ้นไปบนเตียงอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รีบนอนลง

แล้วห่มผ้า ระหว่างนั้นประตูห้องก็ถูกเปิดออก องครักษ์จางซึ่งเป็นชายวัยกลางคนผู้มีร่างกายสูงใหญ่เดินเข้ามาพร้อมหมอลงแขกผู้มีผมสีขาวยาวประป่า และทันใดนั้นเองความวุ่นวายก็เกิดขึ้น

"คุณชายอาจจะยังไม่ตื่น รีบกวันทานหมอลงแขกอาการเจ็บๆ... อ๊ะ คุณชาย!"

เมื่อองครักษ์จางพบว่าชอนยออุณกำลังนอนจ้องมองตัวเองอยู่บนเตียง ดวงตาทั้งสองของเขาก็พลันเบิกโพลงแล้วพุ่งไปหาชอนยออุณทันที

"คุณชาย! ร่างกายเป็นอย่างไรบ้างขอรับ อีก!"

กลิ่นเหม็นรุนแรงที่โชยมาจากตัวของชอนยออุณทำให้องครักษ์จางรีบยกมือขึ้นปิดจมูกทันที

"นี่มันอะไรกันขอรับ"

ชอนยออุณมัวแต่คุยกับนาโนแมชชีนจนลืมสภาพของตัวเองไปเสียสนิท เขากำลังอยู่ในสภาพที่มีของเหลวเหนียวสีดำที่เขา也不知道มันคืออะไรไหลออกมาจากร่าง ซึ่งกลิ่นของมันรุนแรงมาก

"โอ๊ะ"

ชายชราที่ถูกเรียกว่าหมอลงแขกเดินเข้ามาใกล้พร้อมใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสนใจ ชายชราผู้นี้มีชื่อว่าแพ็กจงอู เป็นหมอลประจำตัวของท่านประมุข ในพรรคมารเรียกเขาว่าหมอมารซึ่งขัดกับบุคลิกผู้ที่ดูสง่างามกับผมขาวยาวสลวยของเขาเป็นอย่างยิ่ง

"คุณชายชอนรู้จักข้าไหม"

"ข้าจะไม่รู้จักท่านหมอลงแขกได้อย่างไรกันขอรับ"

ไม่มีใครในพรรคมารไม่รู้จักหมอมาร ตอนที่ฮุนยินฮวาแม่ของเขาล้มป่วย หมอลผู้นี้ก็มาช่วยรักษาในนามของท่านประมุข ดังนั้นเขาจึงรู้จักเป็นอย่างดี

"ข้าจะจับชีพจร ยื่นมือมา"

"เอ่อ คือว่า..."

เพราะตั้งแต่เมื่อไปจนถึงแขนเปราะเปื้อนไปด้วยของเหลวสีดำ เขาจึงอายที่จะยื่นมือออกไป แต่หมอมารแพ็กจงอุเน้นย้ำอีกครั้งว่าไม่เป็นไรและให้ส่งมือออกมา เขาจึงยื่นมือออกไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

หมอมารแพ็กจงอุใช้สองนิ้วจับชีพจร ทันใดนั้นดวงตาเขาก็พลันเป็นประกายและเปี่ยมไปด้วยความสนใจ

"เป็นเรื่องที่แปลกจริงๆ"

"หมายความว่าอย่างไรหรือขอรับ ท่านหมอแพ็ก คุณชายมีอะไรผิดปกติหรือขอรับ"

เมื่อองค์รักษ์จางทำหน้าที่เคียดและถามอย่างเป็นกังวล แพ็กจงอุก็ส่ายหน้าแล้วยิ้ม

"ตรงกันข้าม สำหรับคุณชายซอนแล้วมันอาจเรียกได้ว่าโชคชะตา"

"หมายความว่าอย่างไรหรือขอรับ"

"ของเสียทั้งหมดของร่างกายถูกขับออกไปจนทำให้การไหลเวียนของเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดทำงานเป็นปกติ ท่านกษัตริย์พิเศษจากไหนมา"

ซอนยออุนส่ายหน้าราวกับไม่เข้าใจที่แพ็กจงอุพูด

"ข้าหมายถึง...ร่างกายท่านเหมาะกับการฝึกวรยุทธ์แล้ว"

"ว่าอย่างไรนะขอรับ"

ในตอนนั้นเองซอนยออุนก็ทำหน้าตกใจต่อคำพูดของแพ็กจงอุแล้วของเหลวเหนียวสีดำที่เปราะเปื้อนไปทั่วทั้งตัวของซอนยออุไม่ใช่สิ่งอื่นใด แต่เป็นของเสียจากร่างกายของเขาเอง และที่โชคดียิ่งกว่าก็คือไม่ใช่เพียงการขับของเสียออกมาเท่านั้น แต่การไหลเวียนของเส้นลมปราณพิเศษทั้งแปดก็ยังกลับมาทำงานเป็นปกติอีกด้วย ซึ่งทำให้

ร่างกายของเขาอยู่ในสภาพพร้อมที่สุดสำหรับการฝึกวรยุทธ์

เหมือนโชคชะตาเล่นตลกกับซอนยออุณ เขาไม่เคยได้รับสิ่งใด
รวมถึงไม่เคยฝึกวรยุทธ์เพียงเพราะเขาเป็นลูกที่เกิดจากหญิงรับใช้
ซึ่งมันทำให้เขาไม่มีกำลังภายในเลย

นี่ นาโนแมชชีน เจ้าเป็นคนทำให้ข้ากลายเป็นเช่นนี้รึ

[...]

[จะยกเลิกโหมดปิดเสียงหรือไม่]

ยกเลิก...

[ยกเลิกโหมดปิดเสียง นาโนแมชชีนมากมายที่ฝังไว้ทั่วร่างกาย
ของนายท่านช่วยฟื้นฟูซ่อมแซมร่างกายส่วนที่เสียหายและกำจัด
ของเสียที่ไม่จำเป็นออกจากร่างกาย อีกทั้งยังเปลี่ยนเส้นเลือด กล้ามเนื้อ
และเส้นเอ็นให้อยู่ในสภาพเหมาะสมที่สุดสำหรับการเคลื่อนไหวร่างกาย]

เจ้าเป็นตัวอะไรกันแน่

หลังจากฟังคำพูดของหมอมารแพ็กจงอู ซอนยออุณก็พอจะคาดเดา
ได้ว่าน่าจะเป็นฝีมือของนาโนแมชชีน แต่พอได้ยินเองในหัวเขาก็ถึงกับ
อึ้งในความสามารถอันน่าทึ่งของมัน

แน่ใจนะว่าเจ้าไม่ใช่ท่านมาชิน

[ฉันคือแมชชีนไม่ใช่มาชิน]

นาโนแมชชีนตอบกลับด้วยน้ำเสียงแข็งทื่อในแบบฉบับของ
เครื่องจักรกล

บทที่ 2

ใครบอกให้ท่องตำรา (1)

แม้ซอนยออุนจะยังเป็นแค่เด็กหนุ่ม แต่เขาก็ไม่ได้โง่เขลา

ในช่วงชีวิตสิบห้าปีที่ผ่านมานี้ เขาถูกลอบสังหารและพยายาม
ดัดรนเอาชีวิตรอดมานับครั้งไม่ถ้วน เขาจึงรู้ซึ่งถึงคุณค่าของความพ่ายแพ้
ที่ตัวเองประสบพบเจอได้ดีกว่าใคร และเขาก็ตระหนักรู้โดยสัญชาตญาณ
ว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาจะไม่ยอมให้ใครเห็นความพ่ายแพ้ของเขา
อีกต่อไป

ต้องไม่ให้ใครรู้ว่ามีนาโนแมชชีนอยู่ในตัวข้า

ซอนยออุนไม่รู้ว่าความรู้ทางการแพทย์ในยุคของเขาไม่อาจตรวจพบ
นาโนแมชชีนได้ ซึ่งความไม่รู้นั้นก็ทำให้เขาเป็นกังวลกับหมอแพ็กที่
กำลังจับชีพจรให้เขาอยู่ เพราะหมอแพ็กเกิดในพรรคมารพิชซึ่งเป็น
หนึ่งในหกพรรคเสาะหลักของพรรคมาร

ขอให้ไม่รู้ด้วยเถอะ

แม้พยายามจะไม่แสดงออก แต่สีหน้าของเขากำลังบ่งบอกถึง
ความตื่นเต้น เพราะเขาอยู่ในฐานะที่ถูกห้ามไม่ให้เรียนรู้วรยุทธ์ใดๆ
จนกว่าจะได้เข้าสำนักมาร

อืม จะต้องได้รับการช่วยเหลือจากใครบางคนแน่นอน

หมอมารแพ็กจตุประหลาดใจในการเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันของร่างกายซอนยอฮุน สมัยยังเด็ก ซอนยอฮุนตัวเล็กมากจนไม่อาจฝึกวรยุทธ์ใดๆ ได้ หมอแพ็กจึงคิดว่าซอนยอฮุนจะต้องถูกคัดออกจากการต่อสู้ซึ่งตำแหน่งอย่างแน่นอน แต่จากสภาพร่างกายในตอนนี้อหากเทียบกับเหล่าคุณหนูคุณชายของพรรคทั้งหก ซอนยอฮุนก็สามารถฝึกวรยุทธ์ได้อย่างสบาย แต่แน่นอนว่าจุดที่เสียเปรียบก็ยังคงเหมือนเดิม เพราะเหล่าคุณหนูคุณชายคนอื่นๆ ผ่านการฝึกวรยุทธ์และสั่งสมกำลังภายในมาตั้งแต่ก่อนเข้าสำนักมาร จึงทำให้พวกเขามีพลังมากมาย

แกลังทำเป็นไม่สนใจ แต่ความจริงแล้วก็สนใจสินะ

ในจุดนี้แพ็กจตุเข้าใจผิดไปเอง เขาเชื่อว่าสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงในร่างกายของซอนยอฮุนมาจากซอนยุงประมุขพรรคมารคนปัจจุบัน หากกัณฑ์ทั้งสิบก็ไม่มีนิ้วไหนที่ไม่เจ็บ*

หากท่านประมุขแอบยื่นมือเข้ามาช่วยด้วยตนเองก็ไม่มีเหตุผลที่เขาต้องประกาศออกไป หมอมารแพ็กจตุสั่งยาหม้อสมุนไพรมือที่ช่วยฟื้นฟูร่างกายก่อนจะกลับไปโดยไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา

ทันทีที่แพ็กจตุเดินออกไป ซอนยอฮุนก็ค่อยถอนหายใจอย่างโล่งอก

"คุณชาย"

"องครักษ์จาง"

ซอนยอฮุนยังไม่มีโอกาสได้กล่าวขอบคุณองครักษ์จางเลยสักคำ ถึงแม้ว่านาโนแมชชีนจะช่วยรักษาบาดแผลให้ แต่หากองครักษ์จางไม่ตามมาเจอเขาทันเวลาก็คงยากที่จะจินตนาการว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้างหลังจากนั้น

"ขอบคุณที่พาข้ากลับมาถึงที่พัก..."

* หากกัณฑ์ทั้งสิบก็ไม่มีนิ้วไหนที่ไม่เจ็บ เป็นสำนวน หมายถึงพ่อแม่รักลูกทุกคนเท่ากัน

ก่อนที่จะคำพูดของซอนยออุณจะจบลง องครักษ์จางก็พูดแทรกขึ้นมา
เสียก่อน

"ประทานโทษขอรับ คุณชาย! ก่อนอื่นท่านควรล้างเนื้อล้างตัว
เสียก่อน"

"นั่นสินะ"

ของเสียที่ขับออกมาจากร่างกายของเขาส่งกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรง
องครักษ์จางเรียกข้ารับใช้มาเปลี่ยนผ้าปูเตียงที่เปรอะเปื้อนไปด้วย
ของเหลวสีดำและเตรียมน้ำให้ซอนยออุณล้างตัว

ขณะแช่ตัวในน้ำอุ่นภายในห้องอาบน้ำ ใบหน้าของซอนยออุณ
ก็เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นงสงสัย

สวรรค์เปลี่ยนโชคชะตาของข้าอย่างนั้นรี

โชคชะตาของเขาถูกกำหนดเอาไว้ตั้งแต่เกิดมาจากราตาที่เป็น
หญิงรับใช้ พรรคमारมีตระกูลทั้งหกหรือก็คือพรรคทั้งหกคอยค้าชู
โดยผู้สืบทอดพรรคमारจะเลือกจากทายาทท่านประมุขที่แข็งแกร่งสุด
จากพรรคเหล่านี้นี้เพื่อก้าวขึ้นเป็นรองประมุขพรรคमार แต่ซอนยออุณ
เป็นลูกของหญิงรับใช้ในเรือนของท่านประมุข ซึ่งไม่ได้สังกัดอยู่ในพรรค
ทั้งหก เขาจึงเติบโตขึ้นมาโดยไร้ซึ่งรากฐานใดๆ ตลอดช่วงชีวิตสิบห้าปี
ของเขาจึงเป็นก้าวเดินที่ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดและน่าสมเพชยิ่งกว่าใคร
นี่ เจ้านาโนแมชชีน

[นายท่าน]

ซอนยออุณไม่ได้คุยกับนาโนแมชชีนมาเกือบหนึ่งชั่วยามแล้ว หากเขา
ไม่พูดอะไรนาโนแมชชีนก็จะไม่พูดก่อน ด้วยเหตุนี้ความรู้สึกที่เหมือน
ถูกจับตามองจึงถูกลบออกไปได้ในระดับหนึ่ง

เมื่อครู่ที่เจ้าบอกว่าช่วยรักษาร่างกายของข้า มันทำได้ประมาณไหนรี

[หากเป็นความเสียหายของอวัยวะภายในหรือบาดแผลที่เกิดจาก

การกระทบกระเทือนจากภายนอกก็จะรักษาตัวเองในทันที แต่สำหรับการเสียเลือดและอวัยวะฉีกขาดจำเป็นต้องใช้เวลาพอสมควรเนื่องจากต้องทำการแบ่งเซลล์]

เช่น...เช่นนั้นเองรี

ถึงแม้นาโนแมชชีนจะเคยส่งข้อมูลมากมายเข้ามาในหัวแล้ว แต่มันยากเกินกว่าที่เขาจะเข้าใจทั้งหมดอยู่ดี เท่าที่เขา รู้ก็คือถ้าเนื้อไม้ได้ฉีกขาดหรือไม่ได้เสียเลือดมากก็รักษาได้ทันที

ข้าขอทดสอบได้หรือไม่

[ไม่แนะนำให้แทงตัวเอง แต่หากต้องการทดสอบแนะนำให้ทดสอบกับแผลที่มีความเสียหายน้อยกว่า]

ซอนยออุณหิบบกระปี่สั้นที่วางอยู่บนกองเสื้อผ้าที่ถอดทิ้งไว้แล้ว ซักมันออกจากฝัก เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนำคมกระปี่แนบที่มือ แล้วกรีด

จ๊ะ!

"โอ๊ย!"

แม้จะกรีดมือของตัวเองโดยไร้ซึ่งความกลัว แต่ก็ยังรู้สึกเจ็บมาก

[เปิดโหมดรักษาตัวเองสำหรับบาดแผลที่ฝ่ามือซ้าย]

น้ำเสียงแข็งทื่อของนาโนแมชชีนดังขึ้นพร้อมความรู้สึกคันยุบยิบ บริเวณฝ่ามือซ้าย ไม่นานนักเลือดก็หยุดไหล จากนั้นบาดแผลก็หายไป รวากับไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

โอ้ ถึงเห็นด้วยตาตัวเองก็ยังไม่อยากจะเชื่อเลย

แค่รักษาพื้นฟูร่างกายได้อย่างรวดเร็วก็เหลือเชื่อมากแล้ว แต่ยังมีสิ่งที่น่าเหลือเชื่อยิ่งกว่านั้นนั่นก็คือการใช้งานอื่นๆ ที่นาโนแมชชีน ถ่ายโอนข้อมูลเข้ามาในหัวของเขา

นอกจากความสามารถในการรักษาและฟื้นตัวแล้วยังทำอะไร

ต่างๆ ได้ตามข้อมูลที่ส่งเข้ามาในหัวของข้าด้วยรี

[นายท่านสามารถใช้งานทุกอย่างได้ตามข้อมูลที่ถ่ายโอน]

ดีละ ถ้าเช่นนั้นหลังอาบน้ำเสร็จ ข้าจะต้องทดสอบดูสักหน่อย

[รับทราบ]

เมื่อคำตอบของนาโนแมชชีนจบลง ซอนยออุนกก็แช่ตัวในน้ำอุ่นอีกครั้งและกำสองมือแน่น หากเขาใช้งานนาโนแมชชีนได้ทุกอย่างตามที่บอกจริง ก็มิลิท์ที่จะก้าวไปสู่ตำแหน่งรองประมุขพรรคमारมากกว่าใครในบรรดาผู้ทำชิง ถึงแม้ว่ามันจะไม่อาจชดใช้การถูกดูหมิ่นเหยียดหยามตลอดที่ผ่านมาก็ตาม

อีกด้านหนึ่ง ทางตะวันออกเฉียงใต้ของป้อมปราการพรรคमार ที่นั่นคือฐานที่มั่นของพรรคमारปีศาจซึ่งเป็นหนึ่งในหกพรรคเสาหลักของพรรคमार

ด้านข้างของอาคารกลางของพรรคमारปีศาจได้ถูกจัดเตรียมเป็นที่พักสำหรับผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขพรรคमार เด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอายุประมาณสิบหกปีและมีใบหน้าเต็มไปด้วยรอยกระกำลังยืนอยู่ตรงลานหน้าที่พัก โดยข้างๆ ของเขามีชายสวมหน้ากากกำลังคุกเข่าหมอบอยู่กับพื้น

"คิดว่ากำลังเล่าเรื่องตลกอยู่รี คิดว่ามันฟังดูสมเหตุสมผลอย่างนั้นรี"

เด็กหนุ่มเล็กคิ้วพริ้มตะคอกอย่างโกรธเกรี้ยว ชายสวมหน้ากากได้แต่ตัวสั่นโดยไม่ได้ตอบกลับ

"ข้าสั่งให้ไปกำจัดไอ้เวรนั่นที่ข้าเกลียดเข้ากระดูกดำ แต่คนของเรา กลับตายไปทั้งหมดห้าคนนี่รี"

"น่าจะมียอดฝีมือแอบช่วยเหลือมันอยู่ขอรับ คุณชายมุกีม"

"ใครสั่งให้เจ้าเรียกชื่อข้า!"

"ขอประทานอภัยขอรับ คุณชายซอน"

เด็กหนุ่มคนนี้มีชื่อว่าซอนมูกิม

พรรคฝ่ายมารดาของซอนมูกิมคือพรรคมารปีศาจ เขาจึงอยู่ในลำดับที่สามของการจัดลำดับผู้ชิงตำแหน่งรองประมุขพรรคมาร เขาผู้นิยัยก้าวร้าวและเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมได้ระดมมือสังหารของพรรคมารปีศาจไปกำจัดซอนยอนอุนกก่อนที่จะถึงวันเข้าสำนักมาร แต่ทั้งหมดกลับล้มเหลวอย่างไม่คาดคิด

"ตอนแรกคิดว่าพวกเลือดชั้นต่ำจะไม่มีน้ำยา แต่มันต้องมีอะไรซ่อนไว้อย่างแน่นๆ"

มันเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย เขาอุตส่าห์กันองครักษ์ที่คอยคุ้มครองซอนยอนอุนกออกไปแล้ว แต่ภารกิจกลับล้มเหลว นั่นหมายความว่าต้องมีใครคอยปกป้องซอนยอนอุนกอย่างแน่นนอน

หรือจะเป็นฝีมือของท่านพ่อละ

คนที่น่าสงสัยที่สุดก็คือท่านประมุข แต่ซอนมูกิมก็ไม่อาจพูดออกไปส่งเดชแม้เขาจะเป็นคนอวดดีและมีอำนาจมากแค่ไหนก็ตาม เพราะท่านประมุขคือผู้มีอำนาจสูงสุดในพรรคมาร

"ฝากไว้ก่อนเถอะ รอเข้าสำนักเมื่อไหร่ข้าค่อยจัดการ"

ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ท่านประมุขได้ส่งองครักษ์มาคอยปกป้องคุ้มครองผู้ทำชิงตำแหน่งรองประมุขพรรคมารตลอด แต่หลังจากเข้าสำนักมารแล้วก็จะไม่มีเหล่าองครักษ์มาคอยติดตามอีกต่อไป

"ข้าไม่ยอมให้มือของตัวเองต้องเปื้อน แต่ดูเหมือนข้าจะต้องลงมือฆ่ามันด้วยตัวเองในสำนักมารเสียแล้ว"

แม้ซอนมูกิมยังเป็นแค่เด็กหนุ่ม แต่สายตาของเขากลับเปี่ยมไปด้วยความอาฆาตแค้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3K8V7QY>